

Arrest

nr. 246 447 van 18 december 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. BUYTAERT
Damse Vaart - Zuid 24
8310 SINT-KRUIS (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van verzoeker werd op 7 augustus 2020 besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Het huidige beroep is gericht tegen het inreisverbod, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer:
[...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 07.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde: Hij heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, een feit waarvoor hij op 26.06.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 18.02.2020 dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan dat betrokkene 3 kilo cannabis zou hebben ingevoerd in België. Bovendien bleek betrokkene in het bezit te zijn van 29.090 euro cash, wat zou kunnen wijzen op een mogelijke verkoop. Betrokkene heeft zich vroeger ook schuldig gemaakt aan gelijkaardige feiten. Zo werd hij op 14.01.1997 door de Correctionele Rechtbank van Doornik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, met uitstel 3 jaren, voor aanschaffing, aankoop of bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van straffbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuk op de wetgeving inzake drugs) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 18.02.2020 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Betrokkene vulde op 27.02.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" in. In deze vragenlijst verklaart betrokkene sinds 17.02.2020 in het Rijk te verblijven en geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk. Verder verklaart betrokkene geen ziektes te hebben die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Tot slot konden er geen concrete andere redenen teruggevonden worden waarom betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk. Betrokkene maakt louter melding van het feit dat hij binnen transport werkt en dat hij voor Belgische ondernemingen werk. Puur economische redenen volstaan echter geenszins om een verwijdering te verhinderen. Een schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aannemelijk.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een

actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE & ENIGSTE MIDDEL:

- * SCHENDING VAN ARTIKEL 44NONIES VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- * SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;*
- * SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht;*
- * SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL;*
- * SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;*
- * SCHENDING VAN DE HOORPLICHT.*

Samenvatting van het middel:

“Overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald, rekening houdende met alle specifieke omstandigheden van elk geval. Naast het gegeven dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat de verzoekende partij in België werkt, kan de verzoekende partij niet aanzien worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een inreisverbod van 8 jaar is niet proportioneel, te meer in casu ook de hoorplicht werd geschonden.”

III.1.

Artikel 44nonies, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1 Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Rekening houdende met het feit dat artikel 44nonies, § 1 van de Vreemdelingenwet expliciet het woord ‘kan’ vermeldt, kan afgeleid worden dat de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom acht jaar). De wet voorziet dus in een mogelijkheid, doch niet in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan de verwerende partij, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag, tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar opleggen.

Dat de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, heeft evident een onmiddellijke impact op de motiveringsverplichting:

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze te laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld”

(OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185)

Naast de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting, geldt ook de plicht om een proportionaliteitsafweging te maken, met name een afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair – balance' toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing houdt voor dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, maar dit is een loutere vermelding, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

De bestreden beslissing houdt immers op GEEN enkele manier rekening met de tewerkstelling van de verzoekende partij. Zoals blijkt uit de feitelijke gegevens, is de verzoekende partij commercieel verantwoordelijke bij de firma van z'n echtgenote, (...) N.(...) (stuk 4). Dit betekent dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijs de grens met België zeer geregeld moet passeren aangezien hij hier sites dient te komen bekijken, nieuwe klanten moet komen bezoeken, etc... De verzoekende partij werkt bijvoorbeeld voor de G. G. van M. – B.

Een inreisverbod van 8 jaar wil zeggen dat de verzoekende partij gedurende deze lange periode zijn tewerkstelling niet (of toch zeer moeilijk) zal kunnen uitoefenen. Uiteraard gaat dit ook gepaard met financiële gevolgen voor het grote gezin, gezien er, door het wegvallen van de verzoekende partij binnen het bedrijf, héél wat inkomsten verloren zullen gaan.

Als de bestreden beslissing erop wordt nagelezen, kan er vastgesteld worden dat weliswaar melding wordt gemaakt van het werk van de verzoekende partij, maar dat, volgens de verwerende partij, economische redenen geenszins volstaan om "een verwijdering" te verhinderen. Uit dergelijke vermelding kan worden afgeleid dat de verwerende partij de tewerkstelling toetst aan het bevel om het grondgebied te verlaten (ook al is het onvoldoende), maar helemaal NIET aan het inreisverbod.

Het hoeft geen betoog dat voor een persoon, die omwille van zijn werk, op regelmatige tijdstippen in België moet zijn, een dergelijk lang inreisverbod niet alleen zeer ernstig, maar ook volledig buiten proportie is. Een inreisverbod van 8 jaar kan bovendien beschouwd worden als een bijkomende bestraffing, gelet op de hypotheek die het legt op de toekomst van de verzoekende partij én het feit dat hij zijn tewerkstelling niet meer mag uitoefenen.

Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht (zie verder) is deze faire balance – toets nooit gemaakt. Bijgevolg wordt artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de materiële motiveringsverplichting én het proportionaliteitsbeginsel, geschonden.

III.2.

Wat betreft de duur van het inreisverbod stelt artikel 44^{nonies}, § 2 van de Vreemdelingenwet dat er een maximumtermijn is van 5 jaar, behalve wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Echter vermeldt de bestreden beslissing als enig motief de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij. Er is geen enkel argument die stelt waarom er nét 8 jaar moet worden opgelegd, én niet 6 of 7 jaar of een termijn lager dan 5 jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er moet bijgevolg specifiek worden aangeduid, waarom met betrekking tot de verzoekende partij, én rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekozen.

Op zich volstaat het NIET enkel en alleen te verwijzen naar een veroordeling en / of de strafmaat, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met "alle omstandigheden van elk geval". Zo kan ook op basis van een loutere strafmaat op zich niet worden besloten dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare zou zijn. Er wordt vb. geen rekening gehouden met het feit dat de

verzoekende partij zijn les heeft geleerd door het ondergaan van de gevangenisstraf (wat ook het doel is van een gevangenisstraf), dat hij heeft meegewerkt aan het onderzoek, dat de verzoekende partij vervroegd is vrijgekomen, enz...

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, én is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

III.3.

Een inreisverbod, waarbij de termijn langer is dan 5 jaar, kan enkel worden genomen als er wordt aangetoond dat de verzoekende partij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In haar arrest van 22 mei 2012 (zaak C – 348/09) stelde het Hof van Justitie dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, het vereist is dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De verzoekende partij verwijst naar analogie:

“De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. (...)”

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen.” (RvV van 4 mei 2018, nr. 203 547).

In casu worden er twee veroordelingen aangehaald, waarvan er één dateert van 1997 (!), hetgeen maar liefst 23 jaar geleden is. De andere feiten zijn inderdaad recent, maar dit is onvoldoende om op basis van deze feitelijke gegevens te besluiten dat de verzoekende partij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Immers, de verzoekende partij heeft zijn les geleerd, én laat zich niet meer in met dergelijke feiten. Er staat teveel op het spel. De verzoekende partij wenst enkel én alleen de draad terug op te nemen, én dat kan alleen wanneer hij, op een normale wijze, z'n werk kan uitoefenen én bij z'n familie kan zijn.

De bestreden beslissing is niet proportioneel, alsook niet zorgvuldig én schendt het redelijkheidsbeginsel.

III.4.

Eveneens is een inreisverbod van 8 jaar in strijd met het vrij verkeer van Unieburgers.

De verzoekende partij z'n toekomstig verblijfsrecht in België kan enkel geweigerd worden indien er op dat ogenblik nog steeds een voldoende actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou bestaan. Zodra deze actualiteit niet meer aan de orde is, zoals in casu het geval is, kan de Unieburger opnieuw een verblijfsrecht inroepen op grond van diens vrij verkeer als Unieburger. Er kan dan ook bezwaarlijk, rechtsgeldig, een inreisverbod worden afgeleverd nu diens recht op inreizen steeds zal afhangen van de vraag of betrokkene op een welbepaald moment nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Volgens artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, moeten inperkende maatregelen op het Europees vrij personenverkeer altijd in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het valt te betwisten of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

III.5.

De verzoekende partij merkt tenslotte op dat de hoorplicht werd geschonden, waardoor het de verzoekende partij hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om diens individuele omstandigheden met het oog op een individueel onderzoek te duiden ten aanzien van de verwerende partij, zodat er een inreisverbod zou worden opgelegd dat merkkelijk lager zou liggen of desgevallend helemaal niet zou zijn opgelegd.

Hoe langer het inreisverbod, hoe gedetailleerder het individuele onderzoek dient te zijn, zodat een beknopte "vragenlijst hoorrecht" NIET kan volstaan als recht om gehoord te worden.

Als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is de hoorplicht slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrS. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 2011.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094, RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod, zoals in casu, is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om, alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoekende partij de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

III.6.

Concluderend kan worden aangehaald dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes. De hierboven vermelde wetsebepalingen werden manifest geschonden, waardoor dit middel, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond is.

Het inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies) van 7 augustus 2020 (kennisgeving 8 augustus 2020) dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. Verzoeker voert in essentie aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar wegens ernstige bedreiging voor de openbare orde op grond van artikel 44*nonies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) beschikt over een discretionaire bevoegdheid en specifiek dient te motiveren wat betreft het opleggen van het inreisverbod, als wat de duurtijd betreft. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling als commercieel verantwoordelijke bij de firma van zijn echtgenote, dat hij in het kader daarvan moet kunnen reizen tussen België en Frankrijk zodat hij gedurende acht jaar zijn tewerkstelling niet zal kunnen uitoefenen. Daarnaast voert hij ook aan dat het inreisverbod van acht jaar disproportioneel is en beschouwd kan worden als een bijkomende bestraffing. Hij betoogt ook dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet afdoende gemotiveerd is en dat er slechts sprake is van twee veroordelingen waarvan er een dateert van 1997, dus 23 jaar geleden. Verder voert hij ook aan dat het inreisverbod van acht jaar in strijd is met zijn recht op vrij verkeer als unieburger en dat de vragenlijst te beknopt was om als een volwaardig recht om gehoord te worden te kunnen gelden.

2.3. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Waar verzoeker aanvoert dat niet zou gemotiveerd zijn waarom werd gekozen voor een inreisverbod van acht jaar, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod inderdaad beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verplichting om te motiveren waarom een termijn van acht jaar werd opgelegd, houdt echter niet in dat moet worden gemotiveerd waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen. *In casu* motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker als burger van de Unie wordt beschouwd als een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Er wordt daarbij verwezen naar verzoekers veroordeling op 26 februari 2020 tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens drugshandel. Er wordt daarbij op gewezen dat verzoeker in het bezit was van 3 kg cannabis en 29.000 € cash, wat wijst op een mogelijke verkoop. Met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gewezen op de zeer verstrekende en schadelijke gevolgen van georganiseerde drugshandel. Aldus wordt wel degelijk gemotiveerd waarom toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid, conform artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing wel degelijk overgegaan tot een proportionaliteitsafweging. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker sedert 18 februari 2020 in België verblijft, maar nooit een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Europese Unie. Er werd ook vastgesteld dat verzoeker geen duurzame relatie, minderjarig kinderen of andere familieleden blijkt te hebben in België, alsook dat het feit dat hij in de transportsector voor Belgische ondernemingen werkt niet volstaat om een verwijdering te verhinderen. Aldus worden alle feitelijke elementen en persoonlijke argumenten van verzoeker afgewogen ten aanzien van het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker in het kader van georganiseerde drugshandel betekent. Een inreisverbod van acht jaar wordt proportioneel geacht. Deze motivering kan wel degelijk worden aanzien als een uitdrukkelijke motivering waarom het inreisverbod acht jaar bedraagt en afdoende is.

In de mate verzoeker aanvoert dat de tewerkstelling enkel werd getoetst aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar niet aan het inreisverbod, beperkt hij zich tot een semantische discussie die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. In de mate verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling, wordt hij evenmin bijgetreden. Verzoekers tewerkstelling wordt in de beslissing wel degelijk vermeld, doch er wordt vermeld dat deze niet opweegt tegen het vrijwaren van de openbare orde. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in zijn inkomsten in Frankrijk zou kunnen voorzien zonder zich naar België te begeven. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat hij deze schade zelf heeft veroorzaakt door zich bewust schuldig te maken aan georganiseerde drugstrafiek.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij geen actueel gevaar zou vormen voor openbare orde, wijst hij terecht op dat het volgens Europese jurisprudentie in dit verband volstaat dat de betrokken persoon de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Verzoeker betoogt dan wel dat zijn eerdere veroordeling al dateert van 1997, hij betwist anderzijds niet dat de andere feiten inderdaad zeer recent zijn en dat aldus blijkt dat verzoeker zich zowel in 1997 als vandaag schuldig heeft gemaakt aan georganiseerde drugshandel. Daarenboven wordt in de thans bestreden beslissing ook gewezen op de hoeveelheid drugs en de geldsommen die hij bij zich had, die in alle redelijkheid kunnen worden beschouwd als aanzienlijk. Het feit dat naar een zeer oude veroordeling wordt verwezen, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde in het licht van de feitelijke en concrete elementen van de zaak. Verzoekers bewering dat hij zijn les heeft geleerd, is niet meer dan een verklaring die in strijd is met de feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker wederom aanvoert dat het inreisverbod van acht jaar in strijd is met het vrij verkeer van de Unieburgers, blijkt uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn dat het vrij verkeer van Unieburgers mag worden beperkt om redenen van openbare orde op voorwaarde dat deze maatregelen in overeenstemming zijn met het

evenredigheidsbeginsel. Uit hogerstaande bespreking is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het inreisverbod disproportioneel zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar een schending van de hoorplicht omdat de 'vragenlijst hoorrecht' te beknopt zou zijn, beperkt hij zich tot vrijblijvende verklaringen. Het komt de Raad niet toe af te leiden welke elementen verzoeker niet zou hebben kunnen aanvoeren toen hij hiertoe werd uitgenodigd door de verwerende partij.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT